

НАДА

У доба промена, свет остаје на онима што стално уче, док научени увиђају да су сјајно опремљени за живот у свету који више не постоји.

РИМЉАНИМА 8,17-39

Бог их је изабрао пре него што су постојали и позвао их. Оне које је позвао, оправдао је, а онима које је оправдао, дао је и своју славу (8,30).

У Јовану 21, Исус сусреће Петра на обали након његовог катастрофалног порицања. Три пута га пита: 'Симоне, сине Јованов, да ли ме љубиш?' Три пута. Петар одговара са: 'да'. Нарација захтева опраштање, али Исус уместо тога даје задатак: 'Паси моје овце.' Након тога, долази упозорење: 'Следи ме, све до крста.'

Оне које је оправдао, њих је и прославио. Они којима је дата реч опраштања, добијају и задатак да се придруже у Исусовом скупоценом делу, да дођу када Он позове, да иду куда Он шаље и да раде оно што Он заповеда. Реч опраштања и реч позивања често иду руку под руку. Нисмо оправдани да бисмо седели и пасивно чекали; оправдани смо да бисмо били прослављени.

Такође, сваки позив и задатак у служби Исуса почиње слободним, незаслуженим, благодаћу која доноси опраштање. Сваки хришћански позив и служба произлазе из те благодати која опрашта. То је место где је Петар започео, а где и ми сви почињемо. Ако почнете било где другде, градите на песку. Данас захваљујемо Богу за живот и службу која је укореењена у тој праштајућој и оправдавајућој благодати која се никада не умара у говорењу о томе. Они које је прославио били су оправдани.

Сада је јасно да узимам реч 'прослављен' у необичном смислу и вратићу се на то за тренутак. Али прво, погледајмо како Павле у Римљанима 8. сажима учење Писма о оправдању.

Неки људи су претпоставили да је, након што је Павле изнео 'оправдање' у поглављима 3. и 4.

то довољно и да треба само да се фокусирамо на те делове. Данашњи одељак показује колико је та претпоставља погрешна, морате да започнете са поглављима 1. и 2. и наставите све до 8. У ствари, потребно је да идете и даље, чак до 10. Међутим, ми се данас нећемо бавити тим делом. Врхунац Павловог писма, који је представљен у 8. поглављу, стих 30. није само подсећање на нешто што је Павле већ рекао. Он овде доводи целокупну нит свог разматрања до драматичног врхунца. Оне које је оправдао, он их је и прославио.

Како функционише 'оправдање'. У поглављима 1. и 2. Павле поставља величанствену сцену последњег суда. Бог као Творац ће разлучити цео свет, судећи са потпуном правдом, откривајући тајне свих срца. То је пут који видимо како улази с једне стране града. Али шта ће се десити са тим путем? Тада долази добра вест, јеванђеље. Добра вест да је пресуда последњег дана донета у самом срцу историје. Нешто се догодило усред града. Постоји раскршће. Бог Творац је позвао људски народ. Аврамову породицу, да буде средство за спасење света; иако је Израел ка целина био неверан том задатку; сам живи Бог, у лику свог јединог Сина, дошао је као истинско семе Аврамово, већи Давидов син, да буде веран тој намери, да буде послушан чак и до смрти на крсту. И на том крсту последњој Пасхи, пресуда је излила, чудесно, не на грешнике који су то заслужили, већ на сам грех. Павле каже да је Бог послао свог Сина у облику грешног тела и као жртву за грех осудио је у телу. Коначни суд је дошао усред историје. Бог није поштедео свог Сина (Римљанима 8,32) већ га је предао за нас све, као што је Аврам био спреман да преда Исаку, али много више од тога.

Зато Павле даје тај велики крик тријумфа у Римљанима 8,1: '...нема осуде за оне који су у Исусу...'

Исус и све у Њему је моје. Моје? Да, јер је пут који је долазио у град са објавом пресуде сусрео пут који је долазио са друге стране а то је милост Божија.

Сви који су 'у Месији' су покривени, заштићени, као Израелци који су били заштићени под крвљу пасхалног јагњета. То је Римљанима 3. Они су проглашени правим потомцима Аврама, Римљанима 4. Стога су они истинско човечанство, Римљанима 5. И крећу на пут кроз Црвено море као недавно ослобођени робови као у Римљанима 6. нађу се на планини Синај у Римљанима 7, да би открили у Римљанима 8 да оно што закон није могао да учини, Бог је учинио у свом Сину и његовом Духу. Они су на путу и крећу се кроз пустињу до обећаног наследства. Ово је нови Излазак. Ово је потпуна изложба онога што Павле мисли у Римљанима 3. када говори о оправдању кроз откуп који је у Месији Исусу.

И ко су ови људи? Која је застава под којом путују, која им омогућава да се суоче са тим предстојећим судом са потпуном сигурношћу?

То је крст, симбол непоколебљиве, неразрушиве љубави јединог истинитог Бога. То је крст Месије који је умро – да, који је васкрсао од мртвих, који заиста посредује за нас и који нам осигурава да нико неће донети оптужбу против Божијих изабраних. Реч која обележава нашу потпуну зависност од крста, нашу потпуну зависност од онога што је тамо учињено за нас, је иста она која описује верност коју је Месија показао на том месту: 'вера'. Вера која гледа на крст и верује да је тамо живи и љубавни Бог дао свог јединог Сина на нас – та вера је једини и истински знак Божијег народа. То је знак који окупља Јевреје и Грке, робове и слободне, мушкарце и жене који стоје раме уз раме на равном терену у Аврамовој опроштеној породици, деца Божија вођена Духом. Вера је знак Месије и за његове следбенике неће бити осуде. Они су оправдани; они су прослављени.

Тако, једнократни, одлучујући акт Месије усред историје открива ову нову стварност. Осуда, коначни суд, већ су се догодили. А они који верују у ово јеванђеље, осигурани су да је пресуда будућег дана већ објављена над Месијом и над свим Његовим народом. Оправдање кроз веру у садашњем времену: савез испуњен у Месији у Духу, велика сцена последњег суда је откривена пре самог последњег дана и нема осуде за оне који су у Месији Исусу.

Ово је славна истина коју Павле прославља у последњем параграфу Римљанима 8, који обухвата све теме из писма до сада и као коду их завршава на крају симфонијског покрета. На крају, све се своди на љубав. Бог није поштедео свог Сина; ко ће донети било какву оптужбу против Божијих изабраних? Ко ће нас одвојити од љубави Месије? У свим тим стварима ми смо више од победника кроз Онога који нас је заволео. Ништа нас неће одвојити од љубави Божије у Месији Исусу.

Ово је истина оправдања, стално запањујућа стварност да смо чули нашу сопствену пресуду коју је изрекао сам судија. Сећате ли се глупих људи из 1920-их који су отишли у недавно установљени Совјетски Савез и били приказани свим сјајевима нове, светле стварности која се наводно ту рађала? Вратили су се на Запад и рекли: „Видио сам будућност и њена дела.“ Погрешно, наравно, као што су сви такви политички есхатолошки погледи погрешни, без обзира да ли су с десне или леве стране. Али јеванђеље изјављује да смо у Месији Исусу чули будућност и она је истинита: чули смо изречену пресуду, пресуду која каже да је суд већ изречен над грехом на крсту и да смо ми, грешници који гледамо на тај крст са оком благодарне вере, проглашени „праведним“, „опроштено“, „члановима Божијег народа“. Бог оправдава: ко ће осудити?

И те које је оправдао, Он их је и прославио. Постало је уобичајено за западне хришћане да ову обећану „славу“ сведу на традиционалну слику „раја“. Међутим, Павле не помиње „рај“ у Римљанима 8. У ствари, у целом Новом Завету је ретко да се говори о привременом стању између

нечије смрти и коначног васкрсавања. Павле каже у Филипљанима: „Желим да будем са Христом, што је далеко боље“ – али касније наставља да говори о коначном васкрсењу као нечему што је изнад тога. Ми се радујемо са целим Новим Заветом завршетку новог створења. У Римљанима 8:17–30, имамо једну од најславнијих слика коначног новог створења, обнављање свих ствари, виђено овде у моћној слици новог света који ће се родити из утробе старог. Творац ће учинити за цело створење, на крају, оно што је учинио за Исуса на Васкрс. И у том новом свету, сви људи које је Исус послао биће васкрснути од мртвих да не само што живе у том новом свету, већ и да се старају о њему, као истински људи који носе Божији лик. Ми смо „наследници Божији“, каже у 17. стиху, „и са-наследници са Месијом, ако са њим патимо да бисмо и са њим били прослављени.“ Другим речима, ми треба да будемо, како Павле каже у 29. стиху, „обликовани по лику његовог Сина, да би он био прворођени међу многим браћом.“ Те које је оправдао, Он их је и прославио.

**, „Наслеђе“, видите, није нешто без тела, неки „рај“, као што смо често представљали. „Наслеђе“ је целокупно ново створење. Павле одјекује Псалам 2, где Бог обећава Месији да ће му дати народе као његово наслеђе, као и Псалам 8, који указује на намеравању владавину људи који носе Божији лик над светом. Он их спаја, као у Римљанима 5. Павле такође подсећа на Римљанима 4:13, где каже да је Божије обећање Авраму било да ће наследити – не само једну земљу на Блиском истоку, већ цео свет, космос. Цео свет је постао Божија света земља, „наслеђе“ које Он обећава свом народу. И да би свет био испуњен, Божији верни оправдани народ мора бити прослављен, мора бити васкрснут од мртвих да би био постављен на чело овог новог света, да буде стражар новог створења. У 21. стиху, поента није да ће створење делити нашу славну слободу; напротив, створење ће уживати слободу која ће му доћи када буду прослављена Божија деца, односно када буду постављена на чело као што су и требала да буду. Створење је чезнуло за тим да људи буду исправљени, као

што коњ чезне да његов вољени јахач оздрави од озбиљне повреде и поново узмете узде. Они који примају обилну благодат и бесплатни дар праведности, каже Павле у 5:17, владаће животом кроз једног човека, Исуса Месију. Оне које је оправдао, Он их је и прославио.

Често смо занемаривали ову тему, али она је присутна и у Откривењу, као и у Римљанима: краљевско свештенство које ће владати на земљи. Певамо о томе да идемо на „одмор и да владамо са њим у рају“, али то је нека врста фалсификата: одмор у рају, да, док велики нови дан не сване; а онда, делите Његову владавину у новом свету где ће небо и земља бити коначно и заувек спојени. То је оно што Павле мисли под „прослављењем“. То је будућност за све који су оправдани.

Међутим, као и са оправдањем, будућност је већ дошла у садашњост. Исус већ влада светом, као што је рекао на крају Матеја 28. Ако смо „у Месији“, унутар нас је Његов Дух, и ми већ делимо ту владавину. Али, како то изгледа у садашњости?

Често смо занемаривали Исусову промену дефиниције моћи. Владаре света то раде на један начин, али Он је рекао да ће његови следбеници то радити на други начин. Син Човечији је дошао не да буде служен, већ да служи. То је права моћ, и то је већ наше право у Месији. Док славимо живот правог слуге, назиремо шта то значи. Исус, страдални слуга, већ влада светом, а Његов народ дели ту владавину, не кроз обичну светску моћ, већ управо кроз страдање и молитву.

Страдања садашњег времена нису само нешто што морамо проћи да бисмо дошли до славе. Она су, чудно, средство те славе. У свему овоме, каже Павле, ми смо више од победника; не зато што страдања не постоје или су нестварна, већ зато што су она средство победе, као што је крст био за самог Исуса. Исус је обећао царство, ову владавину, сиромашнима у духу, кротким, а не најмање, онима који тугују. Не стидите се што сте туговали. Исус је обећао да ће и они бити међу онима које Он користи у Свом делу царства. Оне које је оправдао, Он их је и прославио, а слава је слава разапетог Сина.

Долазимо до самог срца свега — мистерије славе откривене у Исусу и Духу. Да смо питали Савла из Тарса о слави која ће бити откривена, претпоставио би да разговарамо о обећању из краја Језекиља, да ће једног дана храм бити обновљен и „слава“, Шекина, поново доћи да обитава у њему. Кроз цело Римљанима 8, Павле се позива на то обећање и наговештава да је оно већ испуњено у Исусу и Духу. Како каже на другом месту, ми смо храм живог Бога; слава се вратила у личности Исуса и сада, чудно, у личности и сили Духа.

А како то изгледа у садашњем времену када су Божија деца тако прослављена? То изгледа као Римљанима 8:26 и 27. Сперџон је рекао да су молитва и проповед као две ноге, и ако не желите да проповед хрома, молитва мора да корача у корак са проповеди.

Интимност у Римљанима 8,26.27. није нешто о чему лако говоримо, али сумњам да је Павле, као и сви истински службеници јеванђеља, знао на шта мисли. Ово је срж Павлове практичне тријадичне теологије: тренутак када Дух уздише унутар нас, Отац који проучава срца зна шта Дух говори, а народи у којима се води ова изванредна божанска комуникација формирају се, без обзира на то да ли су тога свесни, по узору на Месију.

Наша слава у садашњем времену фокусирана је када стојимо у молитви на месту где свет и црква пате, како би сам Бог кроз Духа поделио ту муку, како би Месија био формиран у нама, како би Јеванђеље било виђено у деловању силе кроз нашу молитву и проповед. То је оно што значи бити обликован по лику Његовог Сина, да би Он био прворођени међу многим браћом. То је оно што прихватамо када чујемо и одговоримо на Његов позив. То је живот који почињемо када знамо себе у вери оправдане кроз смрт Месије. То је оно што значи да оне које је оправдао, Он их је и прославио.

Шта ћемо онда рећи на све ово? Захваљујемо Богу за живот, за Исуса, Његову смрт под тежином осуде греха и Његово наследство целог света као Његовог домена. Захваљујемо Богу што нам је дозволио не само да их чујемо већ и да их знамо у личном животу.

Оне које је оправдао, Он их је и прославио; и сада откривамо да су 'правда' и 'слава' сами по себи алтернативни називи за љубав. Па ко ће нас одвојити од те љубави? У свему овоме ми смо више од победника кроз Њега који нас је заволео. По милости Божијој можемо бити сигурни: ни смрт, ни живот, ни анђели, ни власти, ни садашње ствари, ни будуће ствари, ни силе, ни висина, ни дубина, ни било шта друго у свему створењу, неће нас моћи одвојити од љубави Божије у Христу Исусу, нашем Господу. Алилуја. Амин.